

Неоніла Диб'як

Зозулі

мого

саду

Неоніла Диб'як

Зозулі мого саду

Збірка поезій

Рівне – 2099

УДК 821.161.2
ББК 84 (4Укр) 6
Д442

Видано за сприяння Рівненської обласної державної адміністрації та обласної ради відповідно до Програми розвитку книговидавничої справи, сприяння збільшенню випуску книжкової продукції місцевих авторів у Рівненській області на 2006-2010 роки.

Н. Диб'як

Д442 Зозулі мого саду. Збірка поезій. - Рівне: НУВГП, 2009. - 92 с.

ISBN 978-966-327-126-2

Нова збірка поетеси відлунює на проблеми сучасності акордами щемливими та ніжними, закличними та суремними. Мінори та мажори віршів сягають напруги філософських рефлексій, колоритних візій повсякденна, вічно значимих тем моралі та добротворення.

В авторській редакції

РІВНЕНСЬКА ОБЛАДЕРЖБІБЛІОТЕКА
Інв. № 958235

УДК 821.161.2
ББК 84 (4Укр) 6

ISBN 978-966-327-126-2

© Диб'як Н., 2009

Шановний читачу,

я запрошую тебе поглянути на довколишній світ крізь вікно моєї душі. Нехай він побачиться безмежним сонячним садом, який спізнав екстаз весняного цвітіння, радість чекання солодкого плоду, філософську ціну суворого входження у зиму, садом, у якому мудрі зозулі повідують таємницю часоплину нашого буття.

Я не обіцяю запаморочливих художніх ефектів, феєрверків краснослів'я, різнобарв'я емоцій і настроїв. Проте, надіюсь, що запропоновані вірші стануть новими ракурсами у спогляданні круговерті нашого буття, суспільних подій та людських стосунків, новими акордами в камертонному відлунні на виклики повсякдення,

Нехай поетичне слово викличе бажання замислитись, здивуватись, замріятись, вразливим серцем відчути вібрацію безмежного космосу, усвідомити у кожній миті присутність Вічності. Життя складне. Воно дарує не тільки теплий затишок, щасливі події і радощі свят. Доля нерідко випробовує на міцність наш дух і тіло, ставить перед моральним вибором: ганебно виграти, або чесно програти. Будьмо щирі у своїх почуттях, борімося, не втрачаючи гідності, любові та віри у добро.

Автор

АКЦЕНТИ

Українське село

Українське село – мій нев'янучий цвіт,
Над шляхами історії неопалимий.
В ореолі веселих лелечих орбіт
Ти, мов дивний вінець із колосся й калини.
Від сівби до врожаю і знов до сівби --
По магічному колу – роботи й роботи!
Повсякденно: в свята, у години журби
З нами мудрість і пісня твоя. І щедроти
Від землі і води, і від щирих сердець.
Ти ж від роду й до роду у шані і славі,
Моє рідне село. Хай майбутнє гряде
Щастям -долею у незалежній державі!

* * *

Я, що в цю землю по серце вросла,
У чорноземи мошківські космічно,
Небо, мов шаль, притулю до чола.
Радосте, десь возгорись многосвічно
І присвіти, припади до стила.
Проситься слово, нуртує у венах.
Я не злукавлю. Я пережила
Успіх і біль у трудах повсякденних.
Мета-модерн над розкопками душ.
Наше ж безсмертя у зерні калини.
Падає здавна у день, що грядущ,
Тінь Магдалини, сльоза Магдалини.
Серед золи відшукаю зорю.
Ваших сердець осіянні орбіти.
Вірш, як молитву, натхненно творю
Перед іконою грішного світу.

Рідній хаті

Доброго вечора, хато, -- я нині з тобою.
Мамина, сива, -- нарешті гостюю у тебе.
День по дорогах за обрій важкою гарбою
Відгуркотів. Фіолетом любисткових стебел
Вечір у вікнах росте. Десь вітри – манівцями –
Вічні блукальці, які не лишають адреси.
Не наполохайте спокою. Нині у мами
Я заспокою усі свої клопоти - стреси.
Мамина хата розмовами тихими повна.
Слухає Всесвіт нехитрі селянські повчання.
У сподіваннях моїх променіє коштовно
З верхньої шибочки зірка блакитна нерання..
Вибач за поспіх, за те, що не довге це свято.
Будні покличуть твою нерозважну дитину.
Благословляю в тобі, моя мамина хато,
Долю мою, калинову мою Україну!

* * *

Буяння цвіту. Відзвуки пісень.
Але щемить душа і погляд строгий.
Ми вкотре нині відзначаєм день
Великої святої Перемоги
Над злом фашистським. Хто дочасно згас,
Хто вистояв звитяжно в обороні —
Благословляють миром сущих нас
З воєнних чорно-білих кінохронік.
Не канонада – сонячна гроза —
Розмай салюту над весняним містом.
А на щоці гірчинкою сльоза...
Покійний батько був артилеристом.
Став чарку поминальну на столі
За убієнних, зниклих в лихоліттях.
Ми в їхню честь живемо на землі,
І землю цю заповідаєм дітям.

* * *

Цей світ змалів і зблід без тебе, мамо,
Твій добрий усміх став далеким сном.
Над сивими мошківськими стежками
Мої печалі гіркнуть полином.

А ти, мов у туман подаленіла,
І я без тебе, мамо, сирота.
Ридає росами в саду жоржина біла,
Услід тобі схиляються жита.

Не порадієш щедрому колосю.
Селянська втома німбом на чолі.
Віджнивувалось, у снопи сплелось
Твоє життя. У безміри землі

Труна пливла, мов лодія до Лети,
У мандри, що не мають вороття.
І марно кличу: "Мамо, де ти, де ти?"
А ти у швидкоплинності буття

Від повоєнних далей до небесних
Пройшла, любов даруючи добі,
Зелений погляд залишила веснам
І незабутній спогад по собі.

Пересопницький мотив

Тут шлях звучить, неначе тятива
Колись напнута княжою рукою.
Правічний час за хвилями сплива,
Так невловимо, Стублою-рікою.
Стоять кургани, наче міражі—
Суворі праслов'янські обереги.
З-за обрію, немов із-за межі,
Спостерігає космос безберегий,
Як ми, земні, вирощуємо хліб,
Політика в нас, гендель – все, як треба...
Дай, Господи, відчути на чолі
Предивний пломінь, що зійшов із неба
У день п'ятидесятниці святий
Іскриною у кожне рідне слово.
В чернечій келії без суєти
Творилося натхненно й празниково
Євангеліє духу і душі
Мого народу – від зела у полі,
Від сивих придорожніх споришів,
Від леготіння вітру у тополях,
Від сплеску хвиль у чистім джерелі,
Від дзвону шаблі о щити чужинські,
Від ласки й сили рідної землі
Господня мудрість – словом українським.
Творилась Першокнига. Славен труд
Її творців, і незабутні ймення.
Світліймо серцем, осягнувши тут
Любов до краю як благословення.

Рівне

На долонях майданів розхлюпане небо.
Сипле золотом сонце на бані церков.
Я з далеких країв поспішаю до тебе.
Я тобою милуюсь закохано знов.
Русла вулиць –дзвінки неспокійні потоки,
Що течуть у майбутнє з прадавніх - давен.
У моїм сьогодні відлунюють кроки
Незабутніх предтеч. З-поміж світлих імен
Не померкне у часі: Несвицька Марія.
З її мудрої думки, легкої руки
У реальному поступі втілена мрія
Місту славу здобути на вічні віки,
Щоб постало у праці красою й могуттю,
Не корилось чужинцю в кривавих боях.
В наших душах яріє джерельною суттю
Твоя зоряна доля, о Рівне, твій шлях,
На якому щасливі світанки стрічати,
Тут ростити дітей і будинки до хмар.
І не гаснути духом, допоки на чатах
Височить у задумі безсмертний Кобзар.

* * *

Відгоріло багаття знамен, відбувало...
Над майданами лиш помаранчевий дим.
Українство за правду й свободу стояло,
І було над ним сонце таким молодим.
І було над ним небо високе, як віра.
І, здавалось, нарешті гряде він, той час,
Коли сильна держава – мета наша щира
Об'єднає в нескорену націю нас.
Але чому так сталося, що не збулося...
Лише спогад солодкий... лиш докір гіркий...
Бо меткі гендлярі від політики досі
Наш розпродують скарб за липкі срібняки.
Та чи нам не роздмухати полум'я духу,
Щоб з освячених зерен не виріс дурман,
Аби край не вкривали, неначе розруху,
Помаранчеві сутінки, синій туман.

* * *

А тіні денні змінюють нічні.
Світила каруселять вись бездонну.
Скептично споглядаючій мені
Життя – немов сеанс ілюзйону,
Де вкотре верх узяв антигерой.
Зло – необхідність, до якої звикли.
Наївне, не шановане Добро,
Усе ніяк йому не кине виклик.
З кунсткамер душі рвуться у політ,
Ламають крила, падають додолу.
Із міткою покори на чолі
Проворну лжу запрошуєм до столу.
Нема героїв -- лише гендлярі.
Висока наша мрія не для вжитку.
Якщо ми не засвіtimo зорі
У серці кожному – то буде без просвітку.

* * *

Погляньмо в очі майбутніх дітей –
Сьогодні горіти (й згоріти) варто.
Але пам'ятаймо,-- з гнилих ідей
Таки не роздмухати світлу ватру!

* * *

Похилені плечі – суще
І погляди – каламуть.
Ну що вам потрібно дужче –
Мій жаль чи палюча лють,
Що здатна волячу шкуру
Спалити у ватрі стуж
Й на тлі історичного муру
Осяяти фрески душ.

Олігархи

Благословенні цинічним безжальним богом –
Кроки рішучі і хижий вогонь зіниць –
Торите вперто у плині юрби дорогу—
Хто не відскочив, хай падає швидше ниць.

Владні портфелі, спокуса грошей і слави,
Душі у крицю закуті, а чи у лід.
Бізнесу почесні – це безперечне право
На фараонство фінансових пірамід.

Замість моралі нестримний інстинкт жадоби.
Правила вижити, як і цей світ, старі.
Вам, олігархам, ми всі жебраки у робах,
Бо роботяги...шкода, що не бунтарі.

* * *

Заримую: рада риска зрада,
Про бандитів напишу ненормативно.
Фальш-політика – чи маєм тому раду,
Коли все у ній непевне і противне?
Слово, мов свинець, що гусне у горлянці,
З нього впору, друже, плавити набої!
Якщо ми свій гнів не втопимо у склянці,
Якщо не змілієм душами з тобою,--
То колись до демократії дійдемо...
Доповземо...ех, доплачем – доспіваєм.
З прасвітанків українських ангел-демон
Перемогу просурмить у ріднім краї.

* * *

Не варто сумніватися нітрохи,
Що правду згодом відфільтрує час.
Ми перечервоніли за епохи.
Чи ж нинішній соромитися нас?

На марнославство ціни невисокі
На торжищі девізів та ідей.
І хто з вас, новоявлені пророки,
Стезю спокус цнотливо обійде?

В ораторів обличчя експресивні,
У закликах патетика і шал.
Клянуться всі знаменом жовто-синім,
Та все на велелюддя, на загал.

У пошуку новітніх квінтесенцій,
В історії лишаючи карби,
Чекаючи дешевих індульгенцій
За гіркоту розрухи і ганьби.

Світ захлинувся відчаєм інфляцій:
Грошей і душ...а ще високих слів...
А ще свободи... Ми одна із націй,
Якої біль іще не відболів.

І скільки слів, і скільки ще облуди
Впаде на доленосні терези...
Та все ж Держава збудеться і буде –
Народу віра глибша від сльози.

* * *

Ще тільки досвіток по Україні.
Нова епоха, наче диво з див.
Ще бродять чорні мафіозні тіні,
Де комунізм примарою бродив.
Лежать сніги на душах захололих,--
Колись вони зіллються у струмки,
Стечуть безслідно по весняних долах
В стрімкі потоки сивої ріки.
І буде так! Але поки що студить
Історія наш біль, несмілий гнів.
Спить Україна. Хто її розбудить
Із летаргії невеселих снів?

* * *

Найпалкіші, найвищі слова – Батьківщині,
Щоб у кожному слові по ясній зорі.
Хай ніколи не гаснуть значимі і чинні:
Демократія і Незалежність. Вгорі
На звитяжно святих жовто-синіх знаменах
Молодими вітрами гартується клич.
З генетичної пам'яті сходить до мене
Голос предка мого міражами сторіч
Від світань оратайських, з прадавніх курганів
Нуртуванням у крові і зблиском в очах.
Наслухаю безсмертя із сивих туманів,
І той голос в мені не затих, не зачах.
Не задушений він яничарським арканом,
Не обірваний кулею в чорній стерні,
Тятий голодоморами і Соловками –
Він джерельно щораз оживає в мені
Невпокореним прагненням правди і волі.
Сходять зорі нові над прадавні хрести.
Честь найвища – твого доторкнутися болю,
Мій народе, до щастя твого дорости!

РОЗКОТИЛИСЯ БІСЕРОМ ДНІ...

* * *

Сонце мегасексуально – до грудей землі,
Згідно ритуалів космогонії.
Вітер на лелечому крилі
Синьо в'ється, будить оболоні сонні.

Невпокорена еротика зела –
На проталинах зелені палімпсести.
А берізка тулить небо до чола.
Відсьогодні ми із нею сестри.

Нас ріднить очікування див –
Душі березневого ще віку.
Ми ще віримо у те, що назавжди
Знак любові... промінь на повіки.

Вербна неділя

Хто його чекає – він прийде,
Чи то, пак, приїде з дальніх кресів.
А юрба знетямлено:
-- Він де?
Чи не в тім шикарнім мерседесі?
-- Ні, дивись, це той, на віслюку.
-- Так демократично для піару.
-- Як він царюватиме? Яку
владу дасть? Якого ждати дару?
-- Може б хай Варавва? Відчайдух!
В нього все конкретно й зрозуміло.
Бо хіба отой небесний дух
Дасть свободу нації і тілу?
Кожному він многотрудний – світ.
Смерть і пекло, рай – штукарські трюки...
Ослику під ноги – килим з віт.
Вершнику назустріч – спраглі руки.
Фарисейські погляди з-під брів:
Хіба Ягве так нам явить чудо?
Бо невже намічено вгорі,
Щоб на цього нам вказав Іуда?
А юрба гуде:
-- Це він! Прийшов!
Никне зло від праведного гулу.
Тс-с-с...він щось говорить про любов.
Ви почули?..

* * *

Це так мені -- як грішнику едем.
Тендітний цвіт вгортається в проміння,
І птаство, невгамовне, молоде
Звиває гнізда в сонячних півтінях.
І вкотре диво вічних воскресінь
Побачить око. І душа відчує,
Як древній світ купається в росі,
Щоб стати юним. А зозуля все
Касандрою накликує літа...
У сонячній безжурній коловерті
Витає дня хмарина золота.
Ми з усміхом говорим про безсмертя.

* * *

Силует замальовую темним
На весняному аркуші неба.
Прийде вечір. Забуду про тебе.
Строгий місяць дозорцем недремним
Стерегтиме вікно непогасне
І непам'ять мою аж дорана.
Ах, печалі роз'ятрена рана
Не даватиме спати. Та, власне,
Зникне ніч, як мара, як навала.
Прийде ранок, і між велелюду
Я твій погляд зловлю ... і забуду,
Що зучора тебе забувала.

* * *

Флокси розквітли. І вітер гарячий,
Наче сироп, що, розхлюпавшись, тане.
Білий метеличок – видиво наче,
Їм присвятив ритуальний свій танець.
Флокси цвітуть так духмяно, так п'яно.
Фраз шелестіння межі пелюстками:
Ще, мій коханий... так літньо... так рано...
Ще доторкнися устами... руками...
Німби рожеві... осяяні чола.
Літо для нас не шкодує палітри.
Сонячних днів золоті покотьола.
Флокси розквітли.

* * *

Сьогодні зозулі нам вгадують час,
Натхненно і щедро збиваються з ліку.
А тиша вібрує суцвіттями фраз
Про те, що кохання як сутність – довіку.
Я міряю небом твої почуття,
Впиваюся сонцем з твоєї долоні,
Вустами ловлю, наче диво буття,
Вишневу пелюстку у тебе на скроні.

* * *

Господь тут посіяв тишу, а вирости буйні трави –
Любисток, ласкавець, м'ята і трішечки полину.
Загублену найдавнішу відшуковують мавки і мави
Легенду про нелукаву про вічну свою весну.

Між трав і хатинок дачних розкидано бісер квіту,
Розсипано солов'ями веселі краплинки нот.
Тут кожен затятий дачник, забувши принади світу,
На власних плекає грядках доріддя дрібних марнот.

А птахи, як добрі духи, що з'єднують землю й небо
І трусять крильми проміння й дощі на зело, на нас.
Тут Всесвіт застиг без руху. Тут між полинових стебел
У балці собі пасеться ніким не приручений час.

Дачна ідилія

Гроза – поза обрієм. Сонце крізь хмари...
У нас декорований ангелом закут –
Зеленим і синім, мереживно-карим --
Петрушкою, кропом, букетами маку.
Куриться солодким димком матіола.
Вітри кочові опустили повіддя.
Кружляють світила довкола спроквола
У повній пишноті свого ясновиддя.
І вторять садки їм в абстракціях плоду.
Пізнай насолоду – і станеш премудрим.
Я тут віддалася своєму городу
У позі неписаної кама-сутри..
Міста прощайте! Забута дорога.
І клопоту світу для мене колишні.
Душа нехай тихо помолиться Богу
В той час, поки я обриватиму вишні.

* * *

Думки визрівають, немов колосся.
Птахи гойдають небо крильми.
Вруняться трави, у різноголоссі
Тихо риторять щось під ворітьми.

Місяць, серпа приховавши у сутінь,
Мовить згори: «Зачекайте лишень –
Прийде година відвертої суті,
Прози печальної день.»

Сіном судилося статися травам –
Треба жертвність сприймати всерйоз.
В літа свої ритуали, забави.
Свій в нього буде апофеоз.

Жінка і літо

Пломінь вуст на уста, дотик лагідних пучок.
Розкотилися бісером дні – не збереш,
Бразкітливо - неспинно, грайливо- співучо
З оксамитно - вельветних декорів одеж.
Неприкрите плече – сяє сонячно обрис.
Першу зморщечку мудрості вітер не стер.
Мали рацію ті, що знайшли твій прообраз
В антикварних статуях прекрасних гетер.
Мали рацію... Що асорті бісеринок...
Промінець до плеча, мов на скрипку смичок.
Розкотилось намисто між білого крину,
Між ласкавцю, любистку, солодких гречок.
Хміль гойдається в келишку, чисто, прозоро,
Із гірчинкою істини, що аж на дні.
Золотистий амур стереже гострозоро
Тінь свою між фіранок в твоєму вікні.
А дощі й дзигарі ще безсилі і ниці,
В лабіринті душі ані натяку тризн.
І не правда, що в нім таємничі жахливі
Витлумачують ревно твій кожен каприз.

* * *

Яблука в пазухах яблунь допіли,
Аж променяться, аж тихо звучать
Дзвоном зерняток у луточках білих
З передчуванням солодких зачать.

Під небесами за замислом древнім
Я, наче Єва, стою напорі.
Яблука спілі. І клично, недремно
В цьому едемі зачасний гріх.

Поглядами обів'ю, мов арканом,
А чи на мить, чи на всеньке життя.
Канемо в трави, в любистку розтанем.
Там, де кохання – нема каяття.

* * *

Запах літа. Запах тіла.
До рамен тулю рум'янок.
Неприглажене проміння. Нестурбоване чоло.
Я в полоні – так хотіла.
Я із тих упертих бранок,
Що зрікаються щобудня усього, що вже було.

Осяйний володар світла, золота орда небесна
Заарканять наші тіні і на страту поведуть.
Я така сьогодні світла. Я така собі воскресла.
Я виношую під серцем світу негасиму суть.

Я пелюсточок рум'янку натрушу в твою долоню,
На усі твої бажання погадаю без вагань.
Мені солодко і п'ярко. Літа нашого осоння
Незатьмарено високе, як кохання без прощань.

* * *

У кішки, яка стереже мій едем,
У кожному оці жариночка хіті.
Вона в твій неспокій нечутно зайде,
У сні, де в тонкій порцеляновій кліті
Туркоче біленька голубка душі.

Сни

Місячна барва стікає із чорних пензлів

На сувої вітрами покинутих трав.

Срібний метелик -- душа – між фіалками снів

Марно відшукує спогад про когось.

* * *

Осипається спогадом білий жасмин.
Тут щокожен камінчик, як нота.
На цій вулиці жив колись хлопець один,
Що бентежно запитував: -- Хто ти?
І дивився він поглядом дивним, як ніч,
Що таїть таїну непочату,
Поцілунком торкався неторканих пліч,
Доки зорі стояли на чатах.
А коли він пішов із життя, із душі,
І зоря відпалала у грудку --
Тут, зійшовши з небес, зажурились дощі,
Заблукали... на вулиці смутку.

* * *

Не злякай щасливу випадковість.
Ця жага у нас одна на двох.
Сипле квіти чорнопелюсткові
Опівнічний загадковий бог
Нам до ніг. Нічниця відцвітає.
Поміж марев згублено межу.
Ти мене нічого не питаєш.
Я тобі нічого не скажу.
Світ пливе, гойдається у вальсі
Довкруг нас. Голуб мене, голуб...
Поглядів заблукані блукальці...
Жадібні шукальці наших губ...
Зреченці і сумнівів, і сенсів –
Ми -- крізь миті в пристрасть, навмання.
Переллється з мускусних есенцій
Ніч лікером на серветку дня.
Так природно не шукати броду
У житті. Прощання терпкий жаль.
Постарішаєш на ще одну пригоду.
Помудрішаю на ще одну печаль.

* * *

Акацій запашну вуаль
Рукою відтулю – і в літо...
Де місяць повний – на печаль,
На стигле жито.
Та сонце ще не знає меж
Посеред неба.
І сяйво сонячних пожеж
В очах у тебе.
Я чи прозрію, чи згорю –
Самоспалюся...
Я поруч з місяцем в зорю
Перетворюся.
Твоїм коханням перейду –
Шлях без повернень.
Промінням в осінь упаду
В погаслі стерні.

* * *

Я маю дар відчути, я маю дар узріти,
Як за законом часу, що непорушним є,
Весна розталим снігом перетече у літо,
Пахучим різноквітом всю землю обів'є.
А сонце так антично не пошкодує бронзи
На тіло, що не зовсім позбавлене харизм.
Можливо я навчуся спиняти жнивні грози,
Сказавши віщу мантру – дивацький афоризм.
Можливо я зумію уберегтись від лиха
І розгадаю тайну на світі не одну,
Аби колись під осінь, аби якось для сміху
За швидкоплинність часу на себе взять вину.

* * *

Ось мої розміри серця і розмах крила...
Погляду колір... піднесеність мислі і кроку...
Зший мені, світе, допоки я не відцвіла
Шати з сувою небес... чи ж багато мороки?
Тогу блакитну, хай може й на виріст мені,
В дар піднеси. Я натхненно і щедро віддячу.
Я відшукаю іскристі слова крем'яні
І розпалю твої будні у ватру гарячу.
У бурштини непереспаних темних ночей
Вкраплюсь реліктом ніким незбагненого суму.
Стану сльозою, що тихо у вічність тече
Між берегами нетлінного глупства і глуму.
Мрій різноколірні і полохливі птахи
Витимуть гнізда в притулку моєї долоні.
Прирастай миті коштовні, летючо-крихкі,
Будуть у слові моєму назавжди схоронні.
З ніжних вісонів, що тчуться із космосу вниз
Зший мені одіж легку – нехай буду багата.
Благословиться поетки незвичний каприз
Сонячним дотиком уседушевного свята!

Ода саду

Ми такі з тобою, саду, літні –
Ти у літі, ну а я в літах.
Глянь, кульбабка, роджена у квітні,
Посивілим цвітом доцвіта.
Зав'язь тужавіє, множить тіні.
Наспівавшись, змовкли солов'ї...
Так і я ловлю на переміні
Почуття і погляди свої.
Час мені й тобі поставив мітки --
Проби на придатність до життя.
Осінь підкрадеться непомітно,
Старість – підсумком і каяттям.
А поки що літо сокобродить,
Обрії малює голубі.
В пору відцвітання, в пору плоду
Як же мені визріти в собі?
Я – в тобі, а ти в мені, як символ,
З магією кожного зела...
Твоя крона, мудра і стосила,
З ранніх літ крізь душу проросла.
Я в тобі себе переосмислю –
Щось в житті я втрачу, щось знайду,
Бо й життя на смак солодко – кисле,
Наче яблука в моїм саду.

* * *

Неокреслених мрій золоті напівсни
Відсвітали в мені, відцвіли карооко.
Суголосся мелодій моєї весни
Десь розтали назавжди у висі барокко.
Бурштинові троянди погасли в руках.
Сутінкова вуалька зреклася харизми.
Я не зчулась, коли на моїх квітниках
Піднялися бетонно-сталельні модернізми.
Де на гострих шпилях всюдисущих антен
Небеса розіп'яті і сонце, як стигма.
А чутлива душа віртуально росте,
Струменіє у космос, на вітрові стигне.

.....
Раптом в тисняві дня, в дискомфорті юрби
Співчутливого погляду тихе звучання...
Хтось колись мені мовив: цей світ возлюби,
То нічого, що в нім все життя, як прощання.

* * *

Запізнілі докори... вчорашні слова...
Моя бабця казали і недоказали...
Ноосфера безмежна і думка жива.
Наші душі недремні, як мега-вокзали
На шляхах в позачася, в ті інші світи,
Де на всі наші сумніви нам відповідься.
Але давню світлину кортить зберегти
У синівським альбомі – з минулого вісті,
Де відтінки й нюанси зовсім не такі,
Як тепер. І мені всього лише...
І були мої мрії рожеві й чіткі,
І здивовані очі, і погляд тепліший.
І тоді моя бабця були ще живі...
Нині раціо-стиль. Ностальгія не в моді.
Та минуле нетлінне, як тїнь на траві,
Де спорудиться плац для майбутніх флеш-мобів.

Надвечір'я

Апокаліптично на землі.
Небеса непевно мерехтливі.
Світ із надвечір'ям на чолі
Щойно ледь не втоплений у зливі.
Гарячкові полиски реклам,
Скрегіт гальм на мокрому узвозі...
Дивна віртуальність панорам.
І пульсує думка: ми в облозі.
Захід сонця, мов пролита кров.
Це ж когось покарано! І все
Плаче горлиця в саду. Агов!
Та ніхто чомусь її не чує.

* * *

Палає захід – сонця смолоскип
Димить туманом в поглядах долинних.
Час не стоїть. Коліс іржавий скрип...
Спадає пил на темне лист крину.
Так мало дня. Так мало сущих днів.
Так мало смислу і надії мало.
Палає захід. Світяться в огні
Шляхи і житла, пущі і вокзали.
Малює вечір тіні на лиці.
У темряві загубиться палітра.
І де вони, ті вічні посланці
Космічного немеркнучого світла?
Недремні і нечутні, як мана,
Проллються сяйвом в миті скоротічні,
Торкнуть рентгеном у тривожних снах
Стверділі душі апокаліптичні.

* * *

Місто ебенове видив кілечка нанизує
(втіха наївним) на стержні дерев і будинки.
Сонце згорає вогнем небезпеки на попіл –
чорну золу, що затрушує очі
пильно примружені, з поглядом в інші світи.
Імпульси вулиць, ритми кварталів, майданів...
Гамір. Напруга. Наруга. Фуга,
зроджена в надрах інфарктного серця юрби,
багаторукої, багатоголої, позарозумної.
Тіло – до тіла... тіло – від тіла... Протяг...
Біла пір'їна спадає панянци під ноги.
Голуб злітає у небо як втілення реінкарнацій.
Молиться бабуся, злякавшись всесвітнього глупства,
світлим хрестам, що пливуть недосяжно
в закам'янілих долонях собору.
Благословляються сквери, заводи, кав'ярні
і метушливі авто, смітники і базари...
Людоньки, люди, людці і людиська,
доброго вечора вам, деміурги
снів пелюсткових, пекельних безсонь, параної,
будьте планетою, що не боїться втопитися
в чорному космосі, як у безодні.

.....
Кажуть, що десь на околиці міста,
в домику ветхому в заростях бузу
мешкає вічно старезний конструктор,
що спорудив колись Ноїв ковчег.

Лотова жона

Вона, як тінь з минулого, в майбутнє
Втікала так, що аж в ногах судома.
Де була вчора – нині не присутня.
Зректися велено минулого й Содома...
Бо він згорить, розсиплеться на порох
(окрушиться фантомом афоризму),
Шугне, мов спалах у всесвітній морок,
Де ангели по ньому справлять тризну.
Втікала – серце знемагало болем –
Із дому рідного, від привидів печалі,
Немов за вітром перекотиполе,
Із мужем Лотом чимскоріш і далі.
А вслід їй голос, котиться за нею:
-- Зажди, зажди, бо істин гострі грані
Поколять душу сивою стернею,
А кожен гріх – то лиш одна із маній.
Оргієманія...лжеманія... і отже...
Багатство-владоманія... а значить—
Лише хвороби, їх зціли, о Боже!
Усе відносне в складності означень.
Та й озирнулась поглядом, чи серцем
Туди, де небо блискавиці сіє.
Та й зупинилась вражена тим герцем...
Застигла пам'ятником ностальгії.
Не з каменю, не з дерева – із солі --
Зі сліз. Серед всесвітнього огрому
Жіноча постать в тім далекім полі,
Де загубилися шляхи додому.

* * *

Не від світу сього... а для світу...
Та по світу отак навмання
Йду дощем...розсилаю привіти
Розчерками на клаптику дня.

Неловимі, як миті, краплини
Жебонять, шелестять по шибках.
Почуття, мов розмочена глина
У Господніх поспішних руках.

Фрески у чорно-білому тоні
Проступають із неба, згори.
Я майбутній зимі не стороння.
Але все до пори... до пори...

Дощ

Крізь хмари не видний Господній Престол.
Цей світ, як кунсткамера вражень і видив.
А небо тавром доторкається чол
В усіх, що бредуть під дощем, як сновиди.
Цей шепіт краплин, мов зітхання химер –
Між висями й долом нема їм спокою.
І хто народився, і хто ще не вмер –
Ще може спитатися в себе:

-- А хто я?

Навіщо цей дощ – ці вселенські плачі,
Ці ветхі бажання, думки анемічні?
Як буде потоп – не врятують плащі,
Коли кожна крапля тектиме у Вічність.

* * *

А воно як кому – чи маленьким горням,
А чи кухлем гіркою ця чаша
Не минає, авжеж. Не просив – а прийняв,
Не хотів – а допив. Воля наша --
Поміж слів "Отчешу" розсипана сіль
Сліз пролитих у вічність дощами
На господні поля. Між колоссям кукіль.
Ми на нім повсякдень сівачами.
Час мотається, мов кіноплівка на вісь –
Мелодрама, та без хепіенду.
А тривога, як смог, що над світом завис.
І любові вселенське крещендо
Не почуте сьогодні в інфарктних серцях.
Що пишу – прочитається завтра.
І свавільна бентега, на задум Творця,--
Нероздмухана бурею ватра.
А ціною для мудрості лише печаль.
Пошук сенсів – гадання на тінях.
Сонце в небі – найвищої проби медаль –
Нагорода за наше терпіння.

* * *

Читай мене – розкриту книгу ночі,
Де зорі протікають повз долоні,
Лиш срібний пил, що заपोшить очі,
Запаморочить і залишить племінь
(уривки причт, думок несьогочасних)...
Роздмухай, най пожежею займеться
І спалить світ непевний і нещасний...
Най хтось в нім наостанку озоветься
Плачем безмовним, словом запізнілим,
Де звуки, як в дитинстві кольорові...
Не озирайся, щоб душа не скніла –
То тільки луни вічної любові.

Вечір

Мов мастодонти стадом, місто, твої будинки.
Здиблені вітром гриви хижих твоїх антен.
Я навпрошки, дворами, поспіхом до зупинки.
День трудовий позаду, й думається про те,
Що без любові скрутно. Дощ. Парасоль кондоми.
Що суєта – минуше. Сутінки – детектив.
Згустки адреналіну – темних стихій фантоми
У підворіттях стихлих вечір позолотив.
Бар закликає спраглих у мізансцени раю,
Видив асортименти... але не в тому річ.
Серце – сільська хлібина. Вам відломлю краєць,
Перш, ніж прудка автівка нас повезе у ніч.

* * *

Я червоним обведу вуста,
Щоб було округло і яскраво.
Обів'ю прозорим шовком стан
І кудись гайну собі на каву.
Вечорова гама кольорів—
Це лише одне з фатальних рішень.
Хто б сьогодні мною придурів,
Щоб було пікантніше й гостріше.
Ми б із ним пили на брудершафт,
Цитували б Гоголя і Лема.
Я б ховала під прозорий шарф
Ефемерні кілечка „Елему”.
А душа – гранилище чеснот,
Неомодернова і безмежна.
В цей притьмом полишений цейтнот
Я така нікомуненалежна,
Куртизанка вічна, як жага.
Тут, серед руїн нового Риму,
Тиха усупільнена нудьга
Скніє передбаченням екстриму.
Ми б не шкодували віщувань –
Апокаліптичної мороки.
В чарці трунок – висвітлена грань.
Добрий бармен з поглядом пророка.

* * *

А літо богемне допите до дна.
Закрито сезон театральний – феніта.
Ти будеш самотнім. Я буду одна.
І буде невтишено спогад бриніти.
Я так драматично ішла на поміст,
Мій голос дзвенів, як ранкові валторни,
Але залишивсь нерозгаданим зміст
І все були тиціанівські форми.
Я грала кохання бездарно. А втім,
На що сподівалась? Дурна...слабкодуха...
Якщо ти такий – наймовчазніший мім—
То може хоча б лиш послухай... Послухай
Мене надто справжню. Прощальні слова –
Рознесене листя по стежці вітрами.
Все буде гаразд. Є на світі дива --
Але це вже буде не з нами...

* * *

Тремтить знервовано цигарка в пальцях.
Ах, романтичний спогад – ніби дим,
Бо жити – це бувати у бувальцях.
У вас не так? Даруйте, менше з тим.

З минулим жінка, що, авжеж, минає –
І вже за сорок... Скажем, бабин вік...
Душа – то кін. І драма ще триває
У пристрастях... за ширмою повік.

Найперше шарм. Лице, бігме, палітра:
Помада, тіні і паризька туш.
Сьогодні в залі забагато світла.
Шкода, не їй, не їй зіграють туш.

А погляд чоловічий, наче протяг –
Роздмухана жариночка на дні.
А вже часу не відкладеш на потім...
Шерше ля фам,-- почулося чи ні?

Передчуття осені

Елегантність кленової гілки вгорі.
Перших приморозків непорочні ажюри.
То є мудрості час.

І тому говоріть
Афоризмами.
І хай розверзнуться мури
Для оглухлих від пристрастей.

Слово як дар,
Наче яблуко пізніє у змерзлій долоні.
І таки хтось почує...

і сонце з-за хмар
Розгориться, як ватра.

А ми, забобонні,
Прошепочемо: „Вірую...”

Стислість буття
Перестане лякати.

Зітхнемо нехитро.
Опадають листки...

шелестять...
шелестять...

По холодній дорозі розносяться вітром.

* * *

Хай затихнуть прибої доріг біля ніг.
Осипаються миті – листочки кленові.
Не минай, зупинись, посміхнися мені
В день, що посланий нам для любові.
Обдаруй мене словом, а чи промовчи
Найжаданішими дорогими словами.
Проминулих печалей і літ не лічи,
Хай зимовою тінню не стануть між нами.
Дотик неба до скронь і осяяння душ.
В щастя раптом повірити зовсім не важко.
Ходить осінь між цвітом притишених руж,
Мов позбавлена вирію сонячна пташка.

* * *

Гойдають хмари океан дощу
Над золотим модерном міста.
Свій сум великодушно вам прощу
Пригаданим мотивом з Ліста.

Схолола кава. Мій промерзлий жест.
Цей сквер – притулок для блукальців.
Шкода, що від зими не вбереже
Гарячий дотик ваших пальців.

Алей намоклий сплутаний сувій,
Де не знайти кінця - початку.
Каштан – дивак у щедрості своїй
Скарби дарує нам на згадку.

З нас хтось про білий біль сказав,
Що прийде по слідах стожарів.
Тремтить краплина дощова – сльоза
В каштановій зіниці карій.

* * *

Ти ніколи не чув серенад Альтаїра.
Ти іще не навчився космічної мови.
Ти погладиш мене, мов рахманного звіра,
І приручиш знічев'я, щоб ранком нервовим
Із едемського сну відпустити на волю.
Я в суєтному дні загублюсь випадково.
І забуду вуста, варті смутку і болю,
Що не мовили вслід мені жодного слова.
А потому наївно сховаюсь у лати,
Я зречусь сентиментів, зроблюсь безголоса.
Хай відчужене місто (до кого волати),
Мов пісок із клепсидри, осиплеться в осінь.

* * *

Осінь – зраджена коханка Ренуара.
Пізній смуток. Вечорова срібна тінь.
Дош по тротуарах, наче по муарах
Леготом припишклих шурхотінь.
Заблукав цей день, відцвів у падолисті,
Стих відлуннями стихій і катастроф.
Вистигла душа простудженого міста
Просить літепла неспоночілих строф.
Ну а в мене втома, клопоти... й потому
Усесвітні нерозкаяні жалі.
З темного огрому поспішу додому
В теплий рай. Тут мудрий томик на столі
І цілюща тиша, мов ковток узвару,
Постіль і пастелі світла на стіні,
І краплинки літа, що іскріють каро
В кетязі бегоній на моім вікні.

* * *

Сяйво падолисту. Золоті прибої.
Літа даленіюча луна.
То бринять слова немовлені тобою.
Повінь – золота самотина.
Я до тебе йду по звихрених потоках,
Невагома, наче листя з віт.
Відцвітає осінь. По затихлих кроках –
Перегірклий хризантемний цвіт.

Осінь

Цей світ горить і тліє у золі,
Незрозумілий та неопалимий.
Він часу раб, у нього на чолі
Тавро, що світить барвою калини.
А я дивачка з вірою в сонця,
З мотивом недослуханої скрипки.
Туллю кленове листя до лиця,
Неначе клапті древніх манускриптів,
Які ніхто ніколи не читав –
Рецепти вічного нев'янучого літа.
А ця журба імлісто - золота
Без логіки. Потрібно пережити
Як таїнство зникань, перецвітань
І перевтілень в дощ, в сувої диму...
-- Таке тонке мистецтво запитань
У нашому приреченні на зиму.

* * *

Життям, що дане вічністю у борг,
Оплачую гризоти і марноти.
Усі рахунки підсумує Бог
На зло й добро, на відданість і спротив.

Збігають дні, як діти з горбака,
Такі дрібні, суетні, анемічні.
У кожного затиснуто в руках
По каламарчику. Такі незвичні

В них погляди – скупий дисплейний блиск,
Ячання втоми, гіркої нестями.
Збігають дні – неначе й не були—
Кудись за край зникають манівцями.

Їх не спинити. Час мене знеміг.
І я сама колись таки під вечір
Шпурну цей обрій зречено до ніг,
Мов обруч, що пекучо змуляв плечі.

Я

Фольклорна натхненниця осінь
Розносить дощі у решетах.
Вітрисько у сквері голосить –
Заплутавсь у мокрих тенетах.
Повірити в правду неважко,
Змахнувши сльозину із вії.
Маленька поранена пташка
У різьбленій клітці – надія.
А я, раритетна кобіта,
Годую її із долоні,
Не годна ж бо, знаю, злетіти –
Ачей, ми фортуні сторонні.
Попереду дні, мов кросворди,
Похмурих думок круговерті.
Не всі доживуть до свободи,
Та всі доживемо до смерті.
Печуть почуття незастиглі.
На серці гарячі естампи.
Душа в марокканському стилі
Під сонцем настільної лампи.

*

*

*

Життя коротке. Кожна мить -- екстрим.
І кожен крок вертає до початку.
Далекий крим і загадковий рим
Щоразу пройдено і знайдено відгадку.
Оскомно від принад і насолод.
Від пепсі, кави і від кама-сутри.
Лиш кола плесом віртуальних вод
Від розпачу – він щирий, та не мудрий.
Хоч власна неповторність не в ціні,
Бо що воно ціна езотерична...
Та свій еклезіаст звучить в мені
Бентежно, щемно...риторично.

* * *

Коли душу, як плесо, закуто у лід,--
Не допитуйся броду.
Не кричи березневому вітру услід
Про свою несвободу.
Не шукай у безмежному небі воріт
Для повернень в "учора".
Відчуття твого шляху у поводитирів
На замислених чолах.
Зафіксуйся у пам'яті снігу стеблом –
Тихим голосом брості.
І пізнай у собі все, чого не було,
І сягнеш високості...
І промінням зорі невідкритої ще
Собі серце поколеш.
Розіллється твій щем невтолимим дощем
За межею "ніколи".
Не знайдеться ні броду, ані берегів.
Ніч у дня на звороті.
Від найпершого цвіту до сивих снігів –
Зойк на співаній ноті.

Осінь

Такі дерева царствено величні
У сяєві багрянців, позолот.
Бринять слова притишено-окличні...
І світла суть з поганьблених марнот
Встає...і ця відвертість їй пасує.
Прокреслив птах на південь свій відліт.
І розумієш, що страждалось все.
Далеких весен ветхий заповіт
Такий далекий, наче не про мене...
Реальне тут, і цінне, і святе .
Звучить душа – нетлінна ойкумена
І ловить лоном листя золоте.
Падуть додолу царственні ознаки.
Минущість коло серця защемить.
Гілля наге, неначе Божі знаки,
Проступить враз на аркуші зими.

* * *

Буде біла зима, ілюстрована тінями.
Прийде біла зима... а мене вже нема.
Я у зниклих морях, попід рінню й корінням
Перлюстрова голосом мушель. Дарма
У пустелях очей ви шукаєте схованки.
Грають в хованки душі. А зниклі моря
Тихо плачуть гортанно. Перлини заховані
У долонях медуз. Перестигло горять,
Дотлівають світи в передзим'ї неспокою.
Тут ціна каяття – золотий амулет –
Він рятує від вічності. Злою морокою
Пролетить ця зима... мимо скронь... як стилет.

* * *

Слід на снігу – ілюзія тривання
До заметілі лише,-- хто б не брів.
Твої уста – недремне запитання
І філософська складка поміж брів.
Слова, мов поосіннє златолистя--
Запрошення до спогаду на двох.
І в ностальгії тій немає місця
Для зимніх смутків і пересторог.
Та недовершено повисне фраза,
Сніжинка на щоці, як зблиск сльози.
Повір, що я забуду не відразу
Цієї миті дивний ексклюзив.
Нам довго ще губитися в завіях,
Не скоро ще прикличемо весну.
Якось під ніч невпізнаний міся
Нам подарує зірку провідну.

* * *

Глибокі сніги – аж до серця морозом.
І думка збивається на реалізм.
Я чую в собі незбагнену загрозу
Банально спаплюжитись нападом сліз.
Стече макіяж у квадратик хустинки.
Болітиме фраза: „Себе возлюби...”
Нанизаний світ на тонку павутинку.
Йому забагато моєї журби.
Йому так бракує моєї відваги.
Кайданами сніг до моїх підшов.
Мабуть, за свята поламалися ваги
На небі, де ділять для смертних любов.

* * *

Була така всевидяча й німа,
Із голосом загубленим в заметах,
Зимова муза, мов сама зима.
Тай лишила печального поета,
Що не знайшов покірних мудрих слів,
Щоб мовити цитатно і вагомо,
Що не наснив собі строкатих снів,
Впустивши в серце уселюдську втому.
Його з едему вигнали за те,
Що розучився світові радіти.
Себе він вкотре зрікся, а проте,
Шукав надію, мов під снігом квіти.

* * *

Цвінуть синиці на снігу.

* * *

Із марев сутінку зимового нарешті
Твого лица ікона чудотворна –
Ти прийшов...

* * *

Тінню любові,
Відлуннями слова
Пройду
Край твоєї долі.

* * *

Я спокутую твій усміх.
Якось в грудні проти ночі
Защемлять сніги під серцем,
Полиново загірчать.
Давніх снів уривки усні,
Неспокушено діточі
Неочікуваним скерцо
Так печально зазвучать.

І не буде тому ради,
Як самій собі признатись,
Здивуватись тихим схлипом:
Боже правий, скільки літ!
...Ти мою долоньку гладив –
І у тому стільки знади...
Милі кадри ретро-кліпу:
Ми удвох... весняний цвіт...

І по вікнах білий вітер –
Пелюстково сніговія
Буде мести без втоми,
Відчайдушно, навмання...
Буде вечір половіти.
І тремтітиме на віях
В мерехтінні золотому
Давній спогад того дня.

* * *

Із сузір'я Лебеда астрально
Білий пух до змерзлої землі –
Сніг паде натхненно і печально
На осінні вичахлі жалі,
На мої простягнуті долоні.
І тонкі повісма білих мрев
Перев'ють крихкі марноти хронік
Й вишукану графіку дерев
У колаж зимових інтуїцій.
І в димках неонових вогнів
Гостро так запахне змерзла глиця,
Зірка спалахне у вишині.
І покличе теплий голос: **Нео-**
Ні... ло -...віння вітру навманя.
Я люблю дивитися у небо...
Сніг. Надії. Середина дня.

Новорічне

І знов шампанське -- бурштиновий дим,
В якому вкотре кануло минуле.
І рік новий упевнено, ви чули,
У променях Різдвяної зорі
Уже іде, щоб розпочати лік,
Аби ми усвідомили з тобою:
Час не роками міряють – любов'ю...
І втратами, що не вернуть повік.
То ж маймо гідну пам'ять на добро,
Майбутнє нас не раз про це питає.
Господиень ангел книгу доль гортає
І зрить наш кожен помисел і крок.
Серця сьогодні повні сподівань –
Вони тривоги завтрашні освітять.
З готовністю рушаєм в новоліття,
Ще одну в серцях здолавши грань.

* * *

Засвічена плівка в Господній долоні –
На білому тлі лише контури, тіні.
Схололі експресії. В інеї скроні.
Загублена стежка у сніжнім ряхтінні.
Дерева -- назустріч вітрам, у замети.
Не вернуть їх оклики наші, не спинять.
Суцвіття синичок – зимові букети
Їм небо дарує за довготерпіння.
Самотній промінчик, мов стишене соло.
Мотив обірвався, як спогад про літо.
У сніг закотилося сонячне коло.
А ми, що найвні, немов прозеліти,
Із власною вірою в небо і слово –
Ми прощені будем, спасенні у квітні.
Отрусять цю зиму, як білу полову,
І трави нетлінні, і зорі блакитні.

* * *

Ось кардіограма інфарктних слідів
На мокрому папірусі сірого снігу.
Ридають дахи з темпераментом вдів,
Сльозами бурульок звіщують відлигу.
І скалочки сонця засліплюють зір.
Іще так кортить озирнутись у зиму,
Де серед уламків обтрушених зір
В міражних сувоях блакитного диму
Малесенький скарб нами спізнаних днів –
Дбайливо засушена гілочка цвіту.
І плаче капіж по вчорашній мені,
Яка ще воскресне і явиться літу
Зеленою суттю без фальші у снах,
Де все, що було – ще відбудеться з нами.
На поклик синиці озвалась весна
Зворушливими молодими словами.

* * *

Поклич на побачення, любий.
Прилину із клопітних буднів,
З холодних озлоблених груднів,
Із сивого смутку та згуби.

Поклич у бузкові розмаї
В пахуче рум'янкеві зілля,
В далеке південне сузір'я
У дивнім незвіданім краї.
З'єднавши і душі і руки,
Ми будемо тонко звучати,
Ми будемо віщо мовчати
Ми будемо світу прощати
Тривоги усі і розлуки.

* * *

Із темного слайду картина відомого майстра
Проступить у формах, барвисто в очах спалахне.
І з'явиться сонце в подобі розквітлої айстри,
Блаженною стати з небес коронує мене.

Іще один день, мов рядок непочатого міфу
Про двох неможливо закоханих в світі хиткім.
Я маю дивацтво, таку нерозважливу втіху
Читати душею твої потаємні думки.

В машиннім хаосі затоптаних стомлених вулиць
Зустрітися поглядом, словом торкнутись: привіт!
Якщо ми з тобою побачилися і почулись,
То сенсу таки не позбавлений світ.

* * *

Мені до тебе – подати руку,
Тобі до мене – з-за дальніх меж.
Мені до тебе – через розлуку
Понад загравами тих пожеж,
Де ще палають мости повернень,
Де сподівання – вода в пісок.
Твої докори – колючі терни.
Мої образи – нечутний зойк.
Твого мовчання безжальний вирок.
Мого жадання отерплий клич.
В моєму серці промінчик віри.
Твоя байдужість – осліпла ніч.
І як нам жити? І як нам бути?
Коли дороги урізнобіч.
Стою край шляху, немов прикута.
Лиш озирнися... лише поклич...

* * *

У тебе обличчя живого бога,
А я твоя жриця на всі віки.
З рамена спадає покійно тога –
Такий чудодійний дотик руки.

У колі магічним твоїх обіймів
Торкаюся поглядом сяйва зір.
Нас ніч в своїм капищі нині прийме,
Бо віра моя найпалкіша з вір.

* * *

Ночі фіалка в горнятї долонь
пахне ванільно.
Буде з тобою моя безборонь
любо невільна.
Буде дорана і буде до дня
неперебутньо.
Зірка у шибу злетить навмання
світло і сутньо.
Сині тумани гойдатимуть сни
тихо, неспішно.
Ти мені слово на вушко шепни
ніжно потішно.
Доки ще вітер фіалковий цвіт
та не розвіяв,
Твій поцілунок – любові привіт...
Промінь на вії...

*

*

*

Невипадкове все у цьому світі,
У сплетенні колізій та подій:
Ми, що загублені у цій столітті,
І наше розставання, й смуток мій...
Усе значиме – що було й що буде...
У метушні, у пошуку пригод
Далекий вітер голос твій остудить.
І швидкоплиннє невмолимим вод
Твій образ віддзеркалить не для мене.
Настане день, що в нього інший зміст.
І буде в нім без тебе так буденно...
Чому все так? – ніхто не відповість.

* * *

Я – від кохання. Пізно вже...
Кульбабка сивіє у травах.
У хащі днів не встереже
Твій погляд, лагідно-лукавий,
Мойого смутку. Він, як дим,
Знебарвить душу в невидиме...
Мов чиста крапелька слюди
Стече з долонь у трави... мимо
Твоїх надій, твоїх ночей,
Твоїх шляхів, твого неба...
Прощальним словом обпече.
Ти не кохай мене. Не треба
Ні зречень, ані дорікань,
Солодких покликів у вирій...
Осінні марева смеркань
Загублять нас в житейським вирі.

* * *

Коли муза, мов коханка вередлива,
Не приходила до нього – от біда –
Він на ганку, весь в очікуванні дива,
З ревним поглядом у небо – виглядав.
А з висот до нього місяць – пересмішник,
Весь блискучий, хоч босяк і маргінал,
Слав привіти красномовні та утішні,
Щось на кшталт: вгамуй, поете, в серці шал.
Можу бути тобі прикладом у справі.
Я такий, замість, ефектний, але факт --
Якщо нам з тобою, друже, не злукавить –
Моє рвійне світло – сущий плагіат.

* * *

Я знаю серцем епохальним,
Що Слово – світло, отже Слово – Бог.
Чому ж несу під арки тріумфальні
Вселенські болі замість перемог?

А я ж хотіла відкривати
Нові орбіти, радісні світи,
Але щораз із буйним святом
Терпку печаль судилось осягти.

Дохристиянській відчай безнадії ...
І воскресіння вистраждана мить.
Молюся віршем, що в нім дух стихії,
Яка у небо вітром відшумить.

* * *

Не називай мене поводитирем,
Я в сутінках душі погано бачу.
Все, що довіриш – розгублю, розтрачу,
Хто відшукає, хто його збере!

Я – та свіча в далекому вікні,
Я – тихе слово, мовлене дочасно.
Якщо від твого подиху погасну,
Зізнайся, чи повіриш ти мені?

Якщо зі мною – значить, навмання,
До осені, де станемо чужими,
Де вітер, що любов'ю одержимий,
Розірве клопоть пройденого дня.

Моя сльоза не порятує світ,
Що скрижаніє у твоїй долоні.
То не амур, то птаха на осонні,
Яку злякав непізнаний zenit.

Елегійне

Біла приреченість лілій
На п'єдесталі з кришталю –
Пам'ятник світлій печалі.
Вечір в розмитості ліній
Чорним гіпюром на плечі,
Згустком елегій у слові.
Спомин про вас, наче сповідь
Без каяття і відречень...

* * *

У серце запала рима,
блукаюча, як болід,
І я шукаю незримий
її нетутешній слід.

В транскрипції вітру голос
з далеких мошківських піль.
Не порожньо і не голо
в душі, де любов і біль.

Зоря з-над блакитних стебел
пропалить життя сувій.
Проступить у дзеркалі неба
із Вічного образ мій.

ЗМІСТ

АКЦЕНТИ

Українське село

„Я, що в цю землю по серце вросла...”

Батьківській хаті

„Буяння цвіту...”

Цей світ змалів і зблід без тебе, мамо...”

Пересопницький мотив

Рівне

„Відгоріло багаття знамен, відбувало...”

„А тіні денні змінюють нічні...”

„Погляньмо в очі майбутніх дітей...”

„Похилені плечі суще...”

Олігархи

„Заримую: рада риска зрада...”

„Не варто сумніватися нітрохи...”

„Ще тільки досвіток по Україні...”

„Найпалкіші, найвищі слова – Батьківщині...”

РОЗКОТИЛИСЯ БІСЕРОМ ДНІ...

«Сонце мегасексуально...»

Вербна неділя

„Це так мені, як грішнику едем...”

«Силует замальовую темним...»

„Флокси розквітли...”

„Сьогодні зозулі нам вгадують час...”

„Господь тут посіяв тишу...”

Дачна ідилія

«Думки визрівають...»

Жінка і літо

„Яблука в пазухах яблунь допіли...”

«Запах літа...»

„У кішки, яка стереже мій едем...”

Сни

„Осипається спогадом білий жасмин”

„Не злякай щасливу випадковість...”

„Акацій запашну вуаль...”

„Я маю дар відчутти...”

„Ось мої розміри серця...”

Ода саду

„Неокреслених мрій золоті напівсни...”

„Запізнілі докори...”

Надвечір'я

„Палає захід...”
„Місто ебенове видив кілечка нанизус...”
Лотова жона
„Не від світу сього...”
Дош
„А воно як кому...”
„Читай мене...”
Вечір
„Я червоним обведу вуста...”
„А літо богемне допите до дна...”
«Тремтить знервовано цигарка в пальцях...»
Передчуття осені
„Хай загинуть прибої доріг біля ніг...”
„Гойдають хмари океан дощу...”
«Ти ніколи не чув...»
„Осінь – зраджена коханка Ренуара...”
„Сяйво падолисту...”
Осінь
« Життям, що дане вічністю у борг...»
Я
«Життя коротке...»
„Коли душу, як плесо, закуто у лід...”
Осінь
„Буде біла зима...”
„Слід на снігу ...”
„Глибокі сніги...”
«Була така всевидяча...»
„Цвітуть синиці на снігу...”
„Із марев сутінку зимового...”
„Тінню любові...”
„Я спокутую твій усміх...”
„Із сузір'я Лебеда астрально...”
Новорічне
„Засвічена плівка в Господній долоні...”
„Кардіограма інфарктних слідів...”
«Поклич на побачення, любий...»
„ Із темного слайду...”
«Мені до тебе...»
«У тебе обличчя живого бога...»
«Ночі фіалка в горнятї долонь...»
„Невипадкове все у цьому світі...”
„Я – від кохання...”
«Коли муза, мов коханка...»

„Я знаю серцем епохальним...”
„Не називай мене поводитирем...”
Елегійне
„У серце запала рима...”

Літературно-художнє видання

Диб'як Неоніла

ЗОЗУЛІ МОГО САДУ
Збірка поезій

Редактор
Комп'ютерний набір та верстка
Дизайн

С. В. Ящук
Н. Диб'як
Т. В. Жаранова

Підписано до друку 22.09.2009 р. Формат 60x84 1/16
Папір друкарський № 1. Гарнітура Times. Друк різнографічний.
Ум.-друк. арк. 5,3. Обл.-вид. арк. 3,4.
Тираж 320 прим. Зам. № 1304.

Редакційно-видавничий центр
Національного університету
водного господарства та природокористування
33028, Рівне, вул. Соборна, 11.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів
видавничої продукції РВ №31 від 26.04.2005 р.

Неоніла Диб'як родом із села Мошків Млинівського району на Рівненщині. Після закінчення сільської восьмирічки професійну освіту здобувала в Кременецькому педагогічному училищі, в Рівненському педагогічному інституті. Працювала вихователем дитсадка, вчителем школи, чимало років віддала державній службі під час роботи у Рівненській районній державній адміністрації. Її вірші, твори для дітей, літературно-критичні та мовознавчі статті друкувалися у центральних та регіональних періодичних виданнях.

У творчому доробку письменниці поетичні збірки для дорослих та дітей «Жіночі етюди» (1995), «Голос вечірнього птаха» (1999), «Літургія осіннього сонця» (2004), «Цвіт сон-трави» (2006), «Іванкова книжка» (2008).

З 1999 року – член Національної Спілки письменників України. Мешкає в селі Городище біля Рівного.